

De Vloek
van de
Vossenburcht

OOK VAN P. F. GORDON

DE NEERBOSCH SAGES

Het Huis van Tante Toet

Het Geheim van de Baron

De Vloek van de Vossenburcht

De Vloek
van de
Vossenburcht

De Neerbosch Sages

BOEK DRIE

P. F. Gordon

Titel: De Vloek van de Vossenburcht

© 2022 – P. F. Gordon

Druk: Sweek Publishing

Coverontwerp: Yanaicka Sinneker

ISBN: 9789403683683

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dedicated to the next generation readers to be:

Cliff, Flynn, Liv, Elza, Kayhan & Rayhan

May this book be the Sparkle to your Fantasy!

PROLOOG

Vrijdagochtend 25 oktober 1495

“Blijf je wel in de buurt van de werkplaats?” vraagt Marco aan zijn dochtertje Helga. Zijn dochter is vandaag precies drie jaar oud en met haar rode haar, dat in kleine vlechtjes is gedaan door zijn vrouw Bella, ziet ze er echt feestelijk uit. Als verrassing mocht ze mee naar de smederij om daar straks een mooi edelsteentje uit te zoeken waar hij een armbandje van zal maken voor haar. Helga kijkt haar vader met een heel grote glimlach aan. Ze huppelt door de omgeving en ziet in de verte de eerste klant van vandaag aankomen. Helga rent naar haar papa en gebaart hem mee te komen. Marco die de dame in de verte aan ziet komen vindt haar er maar vreemd uit zien. Is deze dame van adel? Gekleed in een lange zwarte jurk en een grote zwarte hoed komt de dame dichterbij.

“Verkoopt u ook edelstenen in ringvorm?” vraagt de dame. “Ik wil er graag wat voor mijn gezin kopen. Ik zoek er een aantal met heel krachtige edelstenen.” De dame toont Marco haar allerliefste glimlach en op de een of andere manier voelt Marco zich aangetrokken tot deze vrouw. Hij

loopt naar de werkplaats waar hij gister net vijf ringen af heeft gemaakt. Hij is er heel trots op. Het lijken ook wel ringen voor een familie, zo heeft hij dat tenminste bedacht. Hij pakt de ringen en brengt ze naar de dame. Hij opent zijn hand en laat ze aan haar zien. Ze past de meest vrouwelijke en kijkt erg blij. Dan komt er een vreemde blik in haar ogen. Ze kijkt Marco in de ogen en zonder dat hij er erg in heeft, doet hij een van de andere ringen om zijn eigen vinger. Alsof hem het ingeven wordt doet hij een van de ringen om de duim van zijn dochter Helga. De overige twee houdt hij geklemd in zijn hand. Als in een soort trance lopen ze mee met de dame die hen meeneemt naar het bos waar tussen twee bomen een soort spiegel lijkt te hangen. De dame gebaart Marco en Helga door deze spiegel heen te stappen. Een ogenblik later staan ze voor een groot gebouw dat Marco herkent als het witte kerkje dat vlak bij de smederij staat. Echter herkent hij de omgeving niet meer. Er staan veel minder bomen en er is iets wat op een soort weg lijkt. De dame kijkt hen glimlachend aan.

“Welkom in de twintigste eeuw,” zegt ze. “Van nu af aan ben je mijn echtgenoot Marco en jij mijn stiefdochter Helga. Je verleden ben je voor nu vergeten... alles wat van nu af aan telt, is dat we de Vossenburcht en zijn grond in bezit gaan krijgen. Al is dat het laatste wat ik doe.” De dame maakt een gebaar dat ze de ringen wil hebben. Marco doet die van hem af en schuift die van Helga van haar duim. Hij geeft ze met de overige ringen aan de dame die ze met haar ring erbij in een zakje stopt. Haar zwarte jurk verandert met een draaibeweging in een donkerblauwe japon. Ze verandert de kleding van Marco in een blauw driedelig

kostuum en geeft Helga een matrozenjurkje aan. Ze lopen naar de weg achter het kerkje en zien daar een kleine arbeiderswoning staan. De bediende komt naar buiten toe en begroet haar bazin.

“Greta, ontmoet mijn nieuwe echtgenoot Marco Mos en zijn dochtertje Helga. We zijn eindelijk een familie. Nu kan ons plan beginnen...”

HOOFDSTUK EEN

Waarin Tante ontdekt heeft dat er een paar bewoners niet meer thuis zijn, waarin een vloek haar intrede doet en een geheimzinnige lichtbol een helper blijkt te zijn.

“Schiet eens op Nadieh!” zegt Joska geïrriteerd. “Loop toch door en stop met appen! Vandaag wil ik gewoon eens fantaseren in het Huis nu alles voor een keer goed is.”

Het is dinsdagmiddag en Nadieh kijkt verbaasd van haar telefoon op naar een mopperende Joska.

“Ik ben bang dat het geen gewone dag gaat worden,” zegt Nadieh. “Er komt zojuist een appje van Tante binnen dat we moeten verzamelen in de tv-zaal. Er zijn wat gekke dingen aan de hand, zegt ze.”

Joska kijkt haar aan maar ook vreemd naar de lucht als ze bij het Huis en de Vossenburcht aankomen. Rondom de Vossenburcht hangt een heel parse lucht en er staat een gietijzeren hek omheen. Nadieh en Joska zien dat de deur van het Huis al open staat en lopen snel door naar de tv-zaal waar zich al heel wat kinderen verzameld hebben. Voor in de zaal staan alleen Tante, Gregor en Hero. Geen Herry, Harry, Hurry en Hirry. Geen Helga en ook is er geen enkele bewoner van de Vossenburcht. Wat is er aan de hand

en waar is iedereen? Tante die ziet dat iedereen verbaasd is, loopt naar de microfoon en begint te spreken.

“Ik begrijp dat iedereen het vreemd vindt dat we hier met zo weinig bewoners zijn,” begint Tante. “Gisteravond na het feestje, liepen Helga en de vier broers naar de Vossenburcht toe. Helga zei dat ze iets in de binnentuin aan haar zonen moest laten zien. Echter, toen ze na een paar uur nog niet terug waren wilde, Gregor gaan kijken. Rondom de Vossenburcht hing toen die grote paarse lucht daar en stond dat hek er. We kregen het niet open en konden ook niemand in het Huis via de telefoon bereiken. Na een uur kwam er een berichtje van Henri binnen op WhatsApp. We moesten ons nog geen zorgen maken. Morgen zou er een bericht komen wat er aan de hand was. Natuurlijk maakten wij ons wel zorgen, want wat had dat te betekenen, dat hek en die paarse lucht, en waarom konden we niet naar binnen? Vanmorgen kwam er inderdaad een berichtje van Henri dat we om half vijf met z’n allen voor het hek dienden te staan en dat de poort dan voor een kwartier open zou gaan. De maker van deze *vloek* zou zich dan kenbaar maken en we zouden dan te weten komen hoe we de vloek konden oplossen. Over tien minuten weten we dus meer.”

Alle kinderen kijken naar Hero die verbaasd zijn schouders ophaalt en van Tante naar Gregor kijkt. Gregor loopt dan naar de microfoon.

“Nee, deze keer heeft het niets met Hero te maken, hij is immers nu thuis,” zegt Gregor. “We vermoeden dat het te maken heeft met de stiefmoeder van Helga, al snappen we niet wat ze wil en waarom ze een vloek uitgesproken

zou hebben.” Joska steekt zijn hand op. Tante knikt dat Joska kan zeggen wat hij wil.

“Het is toch logisch dat het die Beatrice is...” begint Joska, “was het niet zo dat Helga gister in haar droom zei dat die stiefmoeder van haar de Vossenburcht en het Huis wilde hebben?”

De kinderen in de zaal knikken instemmend. Dat hadden ze gister allemaal gehoord! Tante kijkt op haar horloge en gebaart dat het bijna tijd is. Gregor loopt voorop, gevolgd door Hero, en alle kinderen lopen hen achterna. Op de trap zien Nadieh en Joska dat Lotte en Yinthe op de bovenste treden zijn blijven staan.

“Ik denk dat Lotte en Yinthe niet mee durven,” zegt Joska tegen Nadieh. “Misschien zijn ze bang dat hen iets overkomt?” Nadieh kijkt nog een keer achterom en ziet dat Lotte en Yinthe inderdaad blijven staan. Buiten aangekomen zien ze dat de paarse lucht iets gaat wijken en dat het hek verdwenen is. Bij de voordeur gekomen gaat de deur open en loopt een doodsbanige Henri hen tegenmoet. Achter hem vliegen twee Lirits, waarvan ze één Lirit herkennen als Morgie. De andere heeft geen van allen ooit gezien. Het is ook een donkere Lirit, maar iets kleiner van stuk als Morgie.

“Misschien is het die zoon wel. Bulpie of zoiets toch?” fluistert Nadieh Yanaicka in haar oor. Achter hen horen ze ineens heel hoog gezoem en met veel verbazing kijkt iedereen om. Vanuit het Huis komt een grote lichtbol aangezweefd die dwars door de voordeur van de burcht gaat, Morgie en Bulpie omverduwend. Ineens komt er vanuit de lichtbol een stem.

“Ik kan jullie maar een klein beetje de tijd geven om mee naar binnen te gaan, om te kijken wat daar aan de hand is. Volg Henri, Morgie en Bulpie... Ga snel... daarna komt de vloek terug.”

Dat laat niemand zich een tweede keer zeggen. Op aandringen van Henri gaat iedereen naar de binnentuin waar ze voor een grote verrassing komen. De ooit zo mooie tuin is er nu een met zwarte en grijze bloemen en bomen. De fonteinen hebben hun kleur verloren. Alles lijkt zwart en wit. Behalve de Boom der Verbeelding. Die heeft nog een klein beetje kleur, al lijken de kleuren op fletse bladeren waar met waterverf iets van kleur op is aangebracht. Hij is verschoten, maar leeft nog wel. De grote lichtgevende bol zweeft tot aan de boom en blijft daar hangen. Henri loopt naar het midden van de tuin, gevolgd door Morgie en Bulpie. Henri gebaart hen in de rondte te kijken. Boven de fonteinen zweven vijf donkere Lirits. Eén vrouwelijke en vier mannelijke. Naast de fonteinen staan een paar standbeelden. Ze herkennen Arthur, Theodor, Ben, en Boudewijn. Alleen Christiaan is in geen velden of wegen te bekennen, en ook Foxy is er niet. Wat is hier gister gebeurd? Morgie gaat voor Henri zweven en begint te praten: “Zoals jullie zien zijn wij nu sterker met Helga en de vier broers als Lirits aan onze kant. Onze eis om alles weer normaal te laten worden is enkel dat Beatrice het landgoed en de Vossenburcht krijgt en dat alle schatten die zich in de bodem bevinden, opgegraven zullen worden. Beatrice is de enige echte erfgenaam, omdat Lidewij haar alles beloofd heeft. Als jullie alles aan haar geven, is de vloek vanavond nog weg.”

Morgie kijkt naar Helga en de broers die naast hen zijn komen zweven. Echter, de blik in ieders ogen is niet van menselijke aard. Ze lijken niet echt aanwezig. Eerder een soort zombies in een Lirit-lichaam.

“Kunnen we niet op een andere manier de vloek opheffen en iedereen weer terugkrijgen?” vraagt Tante. “Er is vast iets wat Beatrice heel graag wil, want één ding kan ik je vertellen, het oude landgoed is er niet meer en de Vossenburcht ga ik nooit aan haar geven. Waarom wil ze dit? De schat kan niet de enige reden zijn, er is vast nog een reden. Wat maakt dit landgoed zo bijzonder? Of moet ik misschien denken wat de schat zo bijzonder maakt?”

Morgie lijkt van zijn stuk gebracht en kijkt Bulpie aan. Die lijkt na te denken en dan zweeft Bulpie naar het standbeeld van Theodor toe. Als hij dit aanraakt, wordt het beeld levend. Theodor is van zijn stuk gebracht en kijkt Morgie en Bulpie aan. Morgie wijst op de klok boven de deur en Theodor begrijpt dat hij niet veel tijd krijgt om te praten. “Vraag het Huis je te helpen om de vloek te doorbreken en om uit te zoeken wat Beatrice wil. In het Huis moet portaal naar het verleden komen... zoek Macadictix op... hij zal je helpen...” Nadat Theodor dit laatste heeft gezegd verandert hij weer in een standbeeld.

Morgie gebaart dat ze allemaal weer naar buiten moeten. Henri probeert mee te komen maar het lukt niet, hij lijkt de tuin niet uit te kunnen. De lichtbol die nog bij de boom hing, zweeft naar Henri toe en wordt zo groot dat hij zich om Henri heen vormt. Met de lichtbol om zich heen zweeft Henri de geheime tuin uit en door de hal naar buiten. Eenmaal buiten wordt er een paarse wolk weer wat

zichtbaarder. Zo snel als iedereen kan, gaan ze de tuin uit en naar buiten. Daar aangekomen wordt de grote wolk weer groter. Voordat iedereen het door heeft is de lucht weer paars en sluit het hek zich om de Vossenburcht. Deze keer met Henri erbuiten. Als de lichtbol zich losmaakt van Henri, verandert hij langzaam in een Lirit. Deze Lirit is geen bekende van iemand. Hij lijkt heel erg op Morgie, maar dan met een lichte huidskleur en met blonde haren. Echter zijn zijn ogen gitzwart in tegenstelling tot die van Morgie die felblauw zijn. De Lirit lijkt aanstalten te maken om te gaan spreken...

“Laten we naar de grote zaal gaan,” zegt hij. “Ik zal mij daar aan jullie voorstellen en vertellen hoe we de vloek kunnen gaan opheffen.”

Een ogenblik later heeft iedereen een plaatsje in de zaal gevonden. Lotte en Yinthe zijn ook aangeschoven en ineens is daar Christiaan.

“Waar heb jij gezeten!” roept Gregor verbaasd. Hoe komt het dat jij niet in de Vossenburcht was?” Gregor kijkt Christiaan boos aan. “Mooie beschermer als je niet op je pand kunt passen.”

De Lirit gebaart naar Gregor om kalm te blijven en te gaan zitten.

“De reden dat Christiaan hier kan zijn, is omdat ik hem opgedragen heb gister niet naar de Vossenburcht terug te gaan, maar een nachtje hier op zolder te blijven. Niemand wist dit. Ik ben namelijk ook degene die eergister in zijn dromen is voorgekomen om hem te zeggen waar de juiste plekken waren voor het staan van iedereen om Hero terug te krijgen.” Even zwijgt de Lirit en vervolgd dan zijn

verhaal. “Ik zal jullie zeggen wie ik ben. Mijn naam is Madix en ik ben de zoon van de magiër Macadictix. Mijn broer kennen jullie ook. Dat is Marco... tijdelijk in de gedaante van Morgie, maar dat zal niet meer lang duren. Mijn vader was diegene die jou, Hero, heeft leren tijdreizen en die van jou een magiër heeft gemaakt. Jij kent hem onder een andere naam. Toen jij bij hem in de leer kwam, zo’n zeventig jaar geleden, heette hij...”

“Damatixdi!” roept Hero blij, “alchemist en magiër van groot Gelre en raadsheer van Keizer Karel, wel heb ik ooit, wie had dat dan ooit kunnen denken... Waarom heeft hij mij nooit zijn echte naam gezegd?” Hero kijkt Madix verbaasd aan en loopt naar hem toe. Dan begint hij nog harder te lachen. “Ook jij bent niet wie je zegt dat je bent. Jij bent zijn zoon zeg je, maar ik ken je als zijn hulp Diederik. Waarom heb je nooit gezegd dat je zijn zoon was?”

Madix begint te lachen en verandert voor de ogen van iedereen in een volwassen man en omarmt Hero die ook verandert, in zijn twintigjarige zelf. “Ik zie, je bent het transformeren niet verleerd, Hero,” zegt Madix. “Ik ben blij dat ik hier voor je sta, dat ik jullie kan helpen om de vloek van de Vossenburcht op te heffen en om mijn broer weer in zijn goede gedaante terug te krijgen.” Madix gebaart Hero te gaan zitten en kijkt de zaal rond. “Voordat ik met mijn verhaal verder ga, dien ik eerst een klein stukje uit te leggen hoe ik hier als Lirit kom en hoe het komt dat ik van Lirit in mens kan veranderen en hoe het kan dat Marco zich niet terug kan veranderen in mens. We zijn beide zonen van een magiër en Marco kon zich vroeger ook zomaar veranderen.

Tot aan zijn huwelijk met Bella... Hij wilde haar niet laten weten dat hij magie bezat en besloot vanaf toen dat hij al zijn magie in zijn edelstenen en in zijn sieraden zou stoppen. Jullie raden natuurlijk al een klein beetje dat niet alleen Marco die gave bezat, maar dat Helga die gave ook van haar vader gekregen had. Al is ze deze volgens mij pas een jaar geleden gaan benutten, maar zeker weten doe ik dat niet. Beatrice is ook een magiër, die het voorzien had op de magie van mijn vader. Echter is het haar nooit gelukt om die te krijgen. Pas jaren later begrepen we dat ze Marco en Helga ontvoerd had naar deze tijd, en ja, toen werd het tijd om uit te gaan zoeken wat ze wilde... en waarom ze een vloek heeft uitgesproken.” Plots verandert Madix weer in Lirit en ploft hij uitgeput op een stoel neer. “Sorry,” zegt hij. “Het tijdreizen heeft veel energie gekost. Mag ik morgen verder gaan met mijn verhaal? Ik moet me echt gaan opladen.” In een flits is de Lirit veranderd in een lichtbol die binnen een ogenblik de trap op vliegt en een zaal vol met verbaasde kinderen en mensen achter laat. Tante kijkt Gregor en Hero aan. Christiaan is met stomheid geslagen, maar loopt dan naar voren. “Ik vertelde jullie eergister dat een Lirit in mijn droom de juiste plekken aanwees van de stand van de kettingen. Toen ik gister na het feestje dus naar de Vossenburcht wilde lopen, verscheen deze Lirit en vertelde me dat ik naar de zolder diende te gaan. Zonder uitleg. In een droom vannacht vertelde hij mij, dat we aan het begin stonden van een avontuur waarin we geen raadsels zouden oplossen, maar waarin we de vloek van de Vossenburcht moesten doorbreken. En dat we daarna zowel in het Huis als in de

Vossenburcht nog meer magie zouden krijgen. Het Huis is hier mee gestart, maar als het in de toekomst wordt samengevoegd met de Vossenburcht, wordt het nóg mooier. Daarna vertelde de Lirit dat ik dus pas om kwart voor vijf vandaag naar de tv-zaal mocht komen en dat hij zich dan voor zou stellen aan jullie. Dus jullie zien... daarom was ik hier en niet in de Vossenburcht.”

“Wees dan maar blij dat je hier was,” zegt Henri. “Iedereen in de Vossenburcht is of versteend of een Lirit, behalve ik, en ik snap niet waarom.”

“Dat zullen we morgen dan maar eens gaan vragen aan Madix,” zegt Tante. “Ik vind het voor vandaag wel genoeg actie en sensatie, al had ik gehoopt dat we wel iets meer over deze vloek te weten waren gekomen vandaag.”

“Misschien kunnen we het vinden in het grote boek van het landgoed, of is er een ander geschiedenisboek dat ons meer over de Vossenburcht vertelt?” vraagt Joska. “Zouden we dat niet kunnen uitzoeken, morgen of zo?”

Tante kijkt Joska moe aan. “Laten we dat morgen inderdaad maar proberen,” zegt ze. “Ik denk dat we dit na een goede nachtrust beter kunnen overzien en ik hoop dat Madix ons dan verder op weg kan helpen.” Tante zegt de kinderen gedag en loopt stil de trap op. Ze wordt nagestaard door een bedroefde Lotte en Yinthe die ook niet weten hoe het met hun man en vriend is, en hoe dit verder zal gaan.

Nadieh kijkt eens naar Henri die er nog steeds wanhopig uitziet, en naar Christiaan, die niet helemaal blij is met deze afloop van deze dag.

“Henri is in elk geval het Huis al uit toch?” zegt Joska. “Als we hem met een Lirit naar buiten kunnen krijgen dan

zal het met de anderen toch ook lukken? Kom op Lotte en Yinthe. We gaan alle broers terugkrijgen, hoor!”

“Ik weet zeker dat het ons gaat lukken!” zegt Havin. “Als Madix van mens naar Lirit kan veranderen, dan dient hij dit aan alle anderen te leren, en voor we het weten, zijn alle Lirits weer de mensen die ze waren!”

Gregor kijkt naar Havin en glimlacht. Dat is de instelling die ze nodig hebben. Alle kinderen nemen afscheid van de bewoners van het Huis en spreken af dat ze morgen na schooltijd direct weer hier zullen zijn. Dit avontuur zal niet gemakkelijk worden, maar wel een heel spannende. Nadiëh en Joska nemen als laatste afscheid van Hero, die zich nu weer als elfjarige heeft getransformeerd. Joska is stiekem wel jaloers op Hero dat hij dit kan doen, maar hij is een magiër met bijzondere krachten. En wat voor een krachten! Als Joska op dat moment had geweten wat Hero nog meer bezat, had hij vast geen oog dicht gedaan. Hero zwaait hen na en loopt dan snel de trap op waar hij bij zijn kamer opgewacht wordt door Madix.

“Ik ben blij dat je niet alles verteld hebt aan ze,” zegt Hero. “Ik hoop dat ze morgen niet bang worden als we ze de rest zullen vertellen.”

Madix zwijgt en knikt. Als Hero weg is, zweeft hij buiten ieders gezichtsveld naar de Plattegrondtoren toe. Waar hij weer een lichtbolletje wordt, en verdwijnt in het knipperende oog van deze kamer.

HOOFDSTUK TWEE

Waarin Hero onthult dat hij meer magische krachten heeft, Madix wat meer vertelt over zijn verleden en voorspelt dat er profetieën opgelost dienen te worden.

“Ik snap nog steeds niet waarom Christiaan niet naar de Vossenburcht is gegaan,” zegt Yanaicka tegen Nadieh en Joska als ze woensdagmiddag op weg zijn naar het huis. Ze lopen op het bospad als ze in de verte het Huis al zien en de grote paarse wolk die boven de Vossenburcht hangt.

“Het slaat nergens op,” vervolgt Yanaicka. “Als Christiaan in de Vossenburcht was geweest, had er toch geen vloek uitgesproken kunnen worden, dus misschien liegt die Madix wel en spant hij samen met Morgie en Morgia om de Vossenburcht te krijgen.”

Nadieh en Joska kijken Yanaicka verbaasd aan. Waarom is Yanaicka zo negatief over Madix?

“Ik geloof niet dat Madix fout is,” zegt Joska. “Ik denk juist dat het goed is dat Christiaan niet in de Vossenburcht is. Hij kan ons helpen en ik vermoed dat de Boom der Verbeelding juist nog leeft omdat Christiaan niet in de burcht was.”

Yanaicka kijkt Joska vragend aan. Ook Nadieh snapt niet helemaal hoe Joska dat bedoelt. Joska blijft staan en kijkt de meisjes aan. “Ik denk dat Christiaan voorkomen heeft dat de vloek het Huis getroffen heeft. Als Christiaan in de Vossenburcht geweest was, dan was misschien de Vossenburcht niet vervloekt geweest, maar misschien was dan de vloek op het Huis over gesprongen. Kijk eens goed naar die grote wolk. Zie je dat hij tien meter voor het Huis stopt maar dat hij aan de linkerkant van het Huis verder gaat. Als Christiaan niet in het Huis was dan was het Huis ook vervloekt geweest. Christiaan is nu tijdelijk de beschermer van het Huis en zolang hij in het Huis woont, zal het Huis beschermd zijn.” Nadieh en Yanaicka kijken naar de paarse wolk en zien als ze dichterbij komen dat Joska gelijk heeft. Aan de achterkant van het Huis is het hele bos wel paars en het hek dat eerst alleen om de Vossenburcht stond is nu ook rondom het bos verschenen. Als ze door de voordeur naar binnen willen lopen, komen ze een bedroefde Hero tegen.

“Yinthe en Lotte zijn boos op Tante en bedroefd dat Tante de Vossenburcht niet aan Beatrice gegeven heeft. Ze zeggen dat Tante niets voor haar ooms overheeft. Ze zijn bang dat Herry en Hurry voor altijd gevangen zullen blijven in de Vossenburcht.

“Maar dat slaat nergens op!” zegt Nadieh. “Tante heeft alles voor haar ooms over, maar ze laat zich niet chanteren door zo’n gek mens die een vloek uitspreekt!” Nadieh balt haar hand tot een vuist en wil bijna boos de trap op stormen als Joska haar tegenhoudt. Boven aan de trap staat Tante, die een beetje een waterige glimlach laat zien. De kinderen

zien dat ze gehuild heeft en dat ze niet weet wat ze moet doen. Hero loopt naar haar toe, verandert weer in zijn twintig jarige zelf en slaat zijn arm om haar heen.

“Het komt allemaal goed Hyacynthia,” zegt hij. “Madix gaat ons helpen om de vloek op te lossen en jij hoeft je niet schuldig te voelen. Alles komt goed. Vertrouw op ons allemaal.” Met zijn tweeën lopen ze de trap af en gaan ze naar de tv-zaal. Nadieh, Joska en Yanaicka lopen hen achterna.

Voor in de zaal hangt vandaag een heel grote tv, formaat XXL, en daar voor staat Madix als man. Hij gebaart iedereen die binnenkomt te gaan zitten en wenkt Hero om naar voren te komen. Achter in de zaal zitten Lotte en Yinthe met naast hen Henri, Havin en Gregor. Nadieh ziet dat ze niet meer boos naar Tante kijken. Ze vermoedt dat Gregor met ze gepraat heeft en hen ervan overtuigd heeft dat alles goed gaat komen. Nadieh kijkt de zaal rond of ze Christiaan ziet. Net als gister is hij in geen velden of wegen te bekennen. Gregor die ziet dat Nadieh zoekend rondkijkt roept haar.

“Christiaan is nog even op de zolder,” zegt hij. “Hij had het erover dat hij bezig was om een beschermingsschild rondom het Huis te vergroten.”

Nadiëh glimlacht en gaat naast Gregor zitten. Joska had gelijk wat betreft de vloek. Joska en Yanaicka schuiven in de rij bij Nadieh aan en even later wordt het wat donkerder in de zaal. De lampen dimmen zich vanzelf en de grote tv springt aan.

“Alsof we in de bioscoop zijn!” fluistert Yanaicka tegen Joska. Joska gebaart Yanaicka stil te zijn. Hij is benieuwd wat er staat te gebeuren.

Op het scherm verschijnt een heel klein huisje en Madix begint te vertellen.

“Om alles wat voorafging aan deze vloek uit te leggen, moet ik jullie natuurlijk eerst vertellen wie ik ben, wie mijn vader is en wie Beatrice is. Ja, ik hoor jullie al denken... ken jij Beatrice? Ik zal het jullie zo zeggen. Gister vertelde ik jullie dat mijn vader Macadictix is. Hij was een alchemist en raadsheer van diverse keizers die in de middeleeuwen in Nijmegen woonden. Ook was hij een magiër en heeft hij ontdekt hoe je kon tijdreizen en hoe hij je van oud naar jong kon transformeren. Hij leerde ons als zijn zonen dit te doen, maar ook nog meer. Hij kon door middel van het instralen van diverse kristallen dit proces bij niet-magiërs ook mogelijk maken. Hij heeft vele leerlingen gehad en voor elke leerling was hij iemand anders. Voor Hero was hij de oude Damatixdi, en voor een andere leerling was hij weer Macamirci en voor ons als vader was hij gewoon Macadictix.” Madix kijkt de zaal rond. Op het scherm ziet iedereen de vele gedaantes van deze alchemist voorbijkomen. “Marco wilde niets met dit alles te maken hebben,” vervolgt Madix. Ik des te meer. Ik leerde zelf ook nieuwe gedaantes, zoals die van de Lirit en ik kan mij in een kat veranderen.” Voor de ogen van de hele zaal verandert Madix in een kat die wel heel veel weg heeft van Barrouche. Hero ziet iedereen in de zaal denken, maar grijpt snel in.

“Nee, het is niet Barrouche maar hij lijkt er wel op,” zegt Hero. “De echte Barrouche is een echte kat. Madix is een transformer die zich als mens, dier en als Lirit kan transformeren. Ik kan mij niet transformeren in een dier of Lirit, maar ik kan mij wel jong en oud en transparant maken.” Voor ieders ogen wordt Hero eerst oud, daarna jong en dan wordt hij langzaam doorzichtig, alsof hij ieder moment kan verdwijnen. Sommige kinderen in de zaal schrikken. Snel verandert Hero zich weer terug in zijn twintig jarige zelf. “Ik wilde niemand bang maken, maar ik wilde jullie wel laten zien wat ik kon,” zegt Hero.

Madix is weer veranderd van kat in een jonge man. Hij wijst naar het scherm en daarop ziet iedereen een jonge vrouw die in de leer gaat bij Macadictix. “Degene die jullie daar zien is een jonge Beatrice. Toen was ze nog heel erg lief. En jullie zien, ze ziet er anders uit. Ze had geen ouders meer en mijn vader wilde haar in Huis opnemen als zijn dochter, maar daar maakte ze misbruik van. Hoe meer ze leerde, hoe meer ze wilde. Niet alles leek te lukken en ze werd jaloers op mij en Marco waarbij alles wel lukte. Ik hoor jullie al denken. Als Marco Beatrice kende, hoe heeft hij haar dan ooit mee kunnen nemen naar deze tijd, zonder dat hij haar herkende? Marco ging op zijn twintigste trouwen met Bella, en dat vond Beatrice maar niets. Ze had altijd een oogje op hem gehad, maar hij niet op haar. Ze raakte toen zwanger van een van de andere leerlingen van Macadictix waardoor haar uiterlijk ineens veranderde. Ze had het tijdreizen net ontdekt en besloot dat ze haar kind naar een andere wereld zou brengen. Dat was het laatste wat we in jaren van haar hoorde. Zo’n vier jaar later kwam

er een jongeman bij mijn vader aankloppen die vertelde dat hij op aanraden van een Lirit, genoemd Keypa, door een portaal was gegaan en dat hij op zoek moest gaan naar Bella. Hij had in dromen gezien dat zijn grootmoeder in de leer was geweest bij een magiër en dat hij dat ook moest gaan doen. Keypa had hem gezegd dat zijn grootmoeder Beatrice heette en hij vertelde ook dat hij een vriendin had gehad, die Helga heette, en die spoorloos was verdwenen. Toen Hero bij ons voor de deur stond, was het bij ons net een paar jaar geleden dat Marco en Helga verdwenen waren. We snapte het niet helemaal hoe het een en ander samen kon vallen, maar uit de verhalen die Hero over Helga vertelde begrepen we wel dat Helga met Marco naar de twintigste eeuw was gehaald.” Madix kijkt naar Hero die naar de tv loopt. Dan ziet de zaal het volgende. Op het scherm zien ze een twintigjarige Hero die in de leer gaat bij de voor hem magiër Damatixdi en dat hij geholpen wordt door Madix, die op dat moment voor Hero Diederik is. Ze zien dat Hero Bella ontmoet en dat Bella hem een paar ringen laat zien die Marco ooit gemaakt heeft.

“Op haar aanraden ben ik eerst zelf naar Henri gegaan,” zegt Hero. “Wel als een oudere man, en heb later aan Bella verteld dat ze in de leer diende te gaan als edelsmid. Ook zij zou bijzondere sieraden dienen te gaan maken. Ik ben in de loop der jaren steeds op en neer geweest naar de middeleeuwen om te leren over magie, tot ik op een dag bericht kreeg van Vladimir dat Helga met een van mijn zonen bij hem woonde. Helga vertelde hem dat drie van mijn kinderen in een weeshuis zaten. Ik had geluk dat ze niet geadopteerd waren en zo kwamen Herry, Harry

en Hurry bij mij. Doordat ik steeds meer over te toekomst en het verleden leerde, wist ik dat het Huis in de toekomst heel belangrijk ging worden. Om dat veilig te stellen moest ik een heel groot plan bedenken. Zo groot dat ik het niet alleen kon doen. Ik heb daarom Herry, Harry en Hurry voor hun eigen veiligheid in een middeleeuwse geheime kamer gestopt, waar ze konden opgroeien. Mijn vierde zoon heb ik later in vertrouwen genomen en zijn oudste zoon Vincent kreeg tijdelijk mijn huis te leen. Pas als de tijd er klaar voor was, zou het weer magisch worden. Dat is dus bijna een jaar en drie maanden geleden. Wat jullie nog niet wisten, is dat ik vlak na de dood van mijn ouders dus in contact kwam met een Droomlirit. Hij vertelde mij in mijn dromen dat ik dit Huis zou moeten gaan bouwen en dat ik op een dag helaas nog te maken zou gaan krijgen met een heel boze oma. Ik dacht eerst dat Keypa die Droomlirit was, maar hij heeft het altijd ontkend. Nu vermoed ik dat het Madix is geweest die destijds in mijn dromen is gekomen.” Hero kijkt Madix aan, die knikt, en achter hen springt het beeld op de werkplaats van Henri. Aan de zijkant zien ze eerst Henri lopen en daarna een rode kat. Als Henri even niet kijkt, verandert de rode kat zich in Madix. Vanuit de zaal horen ze geroep. Henri staat op en rent naar voren toe.

“Jij?” vraagt Henri. “Jij was Phoenix de kat, die mij altijd achternaliep en dan weer weg was?”

Madix knikt en loopt naar Henri toe. Hij verandert gelijk weer in de rode kat en begroet Henri. Daarna verandert hij weer in Madix. Henri kijkt met emotionele ogen naar de zaal en dan weer terug naar Madix. Henri wordt het allemaal te veel. Ook vanuit de zaal komen

geluiden van ongeloof. Joska steekt zijn hand op, want hij wil nu weleens wat weten over de vloek.

“Wil je ons vertellen over de vloek en hoe we die dan op kunnen gaan lossen?” vraagt Joska. “Het is wel fijn om te weten wie wie is, maar daarmee heffen we die vloek niet op. Toen Hero weg was liet hij raadsels achter en wisten we dat we aan de hand van die raadsels Hero terug konden krijgen. Maar nu hebben we helemaal niets. Dus meneer Madix. Voorlopig vind ik u enkel een praatjesmaker en wil ik weleens weten wat we kunnen doen!” Met een rode kleur op zijn wangen stopt Joska met praten en krijgt hij van iedereen in de zaal een applaus voor zijn woorden. Hero en Madix kijken elkaar aan en Madix schiet in de lach.

“Je hebt gelijk Joska,” zegt Madix vriendelijk. “De tijd van praten is voorbij en ik ga jullie helpen om de vloek op te heffen. Daarvoor dien ik aan Henri te vragen of hij nog weet dat er ooit door Phoenix een klein rood kistje in de put is gegooid en of hij het erin heeft laten liggen.”

Henri kijkt naar Madix en denkt diep na. “Ik heb er niets uitgehaald, dus wat jij er ingegooid hebt zal er nog liggen.”

Madix verandert voor ieders ogen weer in de kat Phoenix en neemt een sprintje de zaal uit. Een ogenblik later verschijnt hij weer met in zijn bek een klein rood kistje met daaromheen een kleine zilveren ketting. Het kistje is niet groter dan een ringdoosje, maar als Phoenix zich weer terug in Madix verandert, wordt het kistje vier keer zo groot. Vanuit de zaal gaan geluiden van ongeloof op. Zouden dit weer raadsels zijn? Madix legt zijn vinger op zijn lippen en gebaart iedereen stil te zijn. Hij geeft het

kistje aan Hero die het openmaakt en daaruit een paar vellen perkament papier haalt. Dan begint Hero te lezen.

Gegroet gij lezers in de 21^e eeuw die mij gaan helpen mij te verlossen van een vloek

Denk niet dat ge de antwoorden zult vinden in de een of andere verborgen hoek

Ik dien u te vertellen over profetieën die al vele jaren gelees werden geschreven zeven verzen zullen zo volgen... lees ze goed en met energie gedreven

1 Laat een kind geboren worden dat zal baren vier zonen ze worden machtig

Met edelstenen aan hun handen zullen zij worden heel krachtig

2 Zij zullen kunnen transformeren van mens naar licht en licht naar wezen

Dat is het begin van de macht van magie en spreuken lezen

3 Vierlingenergie verkeerd gebruikt is een tornado die paars kleurt

Zij die dat veroorzaakt weet vast niet wat er is gebeurd

4 Een vierling echter met een meisje met het vijfde element en magie kleur goud

dat goed gebruikt zal redden Huis en burcht en alles waar men van houdt

*5 De dame die verborgen houdt geheimen zal kleuren
doen laten verbleken*

*Kinderen die leerde fantaseren hebben voor hetere vuren
gestaan is gebleken*

*6 Aanwijzingen zullen niet komen in raadselen maar in
boodschappers van licht*

*zeven Lirits allen weten een stukje te breken van de vloek
die is nu nog dicht*

*7 Kleurt de vloek in de kleuren van de regenboog en is
er zon en regen*

Dan is alles in balans en is de vloek opgeheven

Succes Macadictix

“Geen raadsels maar profetieën,” zegt Hero als hij de vellen perkament van zich afhoudt. “Het is wel goed om te weten dat we hulp gaan krijgen, maar het zal niet makkelijk worden ben ik bang van. En wanneer de eerste Lirit gaat komen is ook niet bekend.”

Hero kijkt wat somber voor zich uit als Madix hem met een grote glimlach aankijkt. Vanuit de zaal is er wat onrust na het horen van al deze profetieën, als Yanaicka roept: “Maar snap dat dan, Hero. We weten wie de paarse Lirit is. Dat is Morgie! Hij heeft tenslotte de paarse kleur veroorzaakt, want hij kon het hek openen en het paars weg laten gaan. Nu hoeven we enkel nog maar zes Lirits te zoeken die elk voor een kleur staan en dat ze samen een regenboog vormen.”

Joska begint te lachen om hoe eenvoudig Yanaicka het allemaal ziet, maar over Morgie zou ze weleens gelijk kunnen hebben. Madix kijkt nogmaals met een grote glimlach naar Hero die nu pas doorheeft dat Madix dit doet. “Waarom lach je, heb je soms een toverdoos met Lirits achter de hand, want hier in Huis zijn er momenteel niet zo veel die wat kunnen doen.”

“Nee, nog niet,” zegt Madix, “maar we hebben wel een paar magiërs in opleiding, waaronder jij, en ik weet zeker dat ik jou, Gregor en Havin ook kan leren hoe jullie een magische Lirit kunnen worden.” Vanuit de zaal klinkt enthousiast gejuich en Gregor en Havin kijken elkaar eens aan. Ze weten nog niet hoe, maar dat zal wellicht wel gebeuren in de toekomst. Profetieën schijnen nog weleens uit te komen. Tante die alles van achteruit de zaal heeft gadegeslagen loopt naar voren toe en neemt het woord.

“Ik hoop dat wat je zegt, dat het allemaal gaat lukken Madix,” zegt Tante. “We hebben sinds de opening van het Huis nog geen enkele gewone dag hier gehad, en ik hoop als die vloek eenmaal opgeheven is dat dat wel het geval zal zijn. Voor vanmiddag vind ik het wel weer een hele hoop informatie en ik denk dat er bij iedereen nu wel een rustpauze nodig is om het een en ander te laten bezinken. Kinderen, jullie mogen nog spelen in het Huis vandaag, maar ik wil niet dat jullie in de buurt van de paarse wolk komen. Ik hoop dat het Christiaan zal lukken om het beschermerschild van het Huis zo in te stellen dat jullie beschermd zijn tegen de vloek. Misschien bedenkt het Huis nog wel wat om jullie extra bescherming te geven. Voor degenen die mee willen denken over de profetieën zal er

een nieuwe appgroep aangemaakt worden en ik hoop dat Madix ons wil helpen om zo snel mogelijk alle bewoners van de Vossenburcht in ons midden te hebben. Want ik snap wel dat er een vloek is, maar eerlijk gezegd... Ik weet nog steeds niet waarom.” Met die woorden neemt Tante afscheid van de groep en gaat naar de Toet-Suite toe. Ze gaat in haar stoel zitten en valt meteen in slaap. Uren daarna, als alle kinderen allang naar huis zijn, en de klok zeven uur slaat, schrikt ze wakker. Wat ze niet weet, is dat ze al die tijd dat ze sliep werd gadeslagen door een geest die nooit gedacht had dat hij hier in het Huis zou komen. Rogier Toet vraagt zich al uren af hoe hij als spook bij zijn jongste dochter in haar kamer terecht is gekomen.

HOOFDSTUK DRIE

Waarin Rogier Toet zich afvraagt waarom hij in *het Huis* is, Madix iedereen blijft verbazen en Brammetje een besluit heeft genomen.

“Waarom zou Tante ons vanavond willen zien?” vraagt Joska zich af als hij met Tessa, Bob, Yanaicka en Nadieh op het bospad loopt. Ze hebben allemaal rond zeven uur een appje van Tante gehad dat ze wil dat iedereen om acht uur in het Huis komt en dat ze iets heel belangrijks dient te bespreken. Dit kon niet over de app. Nadieh is diep in gedachten. Toen ze vanmiddag weggingen, hebben ze Tante niet gezien, en eigenlijk is dat niets voor Tante. Ze komt hen altijd even gedag zeggen. Joska, die ziet dat iedereen in gedachten is, zwijgt. Zo komen ze voor het eerst zwijgend aan bij het huis, terwijl ze anders altijd zo vrolijk zijn.

“Ik mis Herry,” zegt Yanaicka ineens. “Herry die ons altijd vrolijk opwachtte.” “Weet je wie ik mis?” zegt Nadieh. “Waar is Brammetje? Ik heb hem en zijn gezinnetje de afgelopen dagen helemaal niet gezien. En dat terwijl de katjes allang een ander Huis moesten hebben. Zouden ze zich allemaal verstoppen?”

De anderen kijken Nadiëh aan. Iedereen heeft het zo druk gehad met de terugkeer van Hero en de vloek dat Brammetje totaal vergeten lijkt te zijn. De deur van het Huis staat al op een kier en zachtjes maakt Joska de deur open. In de gang branden een paar lampjes. Het is immers avond en normaal zijn ze hier niet. Het Huis lijkt wel uitgestorven. Vanuit de zaal horen ze zacht gepraat.

“Het lijkt wel of we naar een begrafenis toe gaan,” zegt Bob droevig. “Dit is niet normaal hier in huis, dat alles zo stilletjes gaat.”

Als ze met zijn allen in de grote zaal komen, zijn er al heel veel kinderen en staat Tante met Gregor en Hero vooraan. Naast hen staat een man die ze niet kennen, maar die wel lijkt op de Baron toen hij jonger was.

“Er zal toch niet nog een zoon van de Baron ergens opgedoken zijn!” zegt Tessa met een lach tegen Joska. Joska haalt zijn schouders op en gaat zitten. Ze zullen het zo wel allemaal horen. Tante loopt naar de microfoon en begint met praten.

“Ik hoor jullie denken,” zegt ze. “Weer een nieuwe bewoner en weer een zoon van de Baron, want jullie zien de gelijkenis ook.” Tante haalt diep adem en vervolgt haar verhaal. “Het is inderdaad een zoon van de Baron, maar geen onbekende van mij. Kinderen, mag ik jullie voorstellen aan mijn vader Rogier Toet! Sinds vanmiddag is hij hier onverwacht in het Huis verschenen en niemand weet waarom.”

Er gaat een hoop ongeloof door de zaal heen en Rogier loopt langzaam naar de microfoon. Hero kijkt zijn zoon aan, knikt naar hem en gebaart hem te spreken. Rogier tuurt

de zaal rond en kijkt naar zijn dochter die hem bemoedigend toe knikt.

“Hallo kinderen,” begint Rogier. “Ik ben dus Rogier Toet, de vader van Hyacynthia, en heb dus zoals gezegd geen enkel idee hoe ik hier gekomen ben en wat ik hier doe. Ik weet dat ik samen met mijn vrouw vijfendertig jaar geleden door een verkeersongeval om het leven ben gekomen. Het bizarre wil dat ik op weg was naar dit huis, omdat ik wilde weten waarom familie het Huis kreeg en niet ik. Ik had nooit eerder de moed gehad om dit te doen. Mijn vrouw vond het onverstandig en daar heeft ze gelijk in gekregen. Als laatste zag ik een paarse mist met in de verte een regenboog, daarna werd alles zwart. Ik kan me weinig herinneren van wat daarna gebeurde. Ik was wel op een mooie plek, maar vanmiddag werd ik ineens vanuit het niets daarvan weggerukt en stond ik als geest naast mijn dochter in haar kamer. Ik wist niet wat me overkwam en ben maar gaan zitten in de hoop dat ze niet zou schrikken als ze wakker werd. Helaas schrok ze natuurlijk wel, maar ik kon niet vertellen waarom ik juist op dit moment in het Huis ben gekomen. Dat terwijl mijn vader nooit wilde dat ik iets met het Huis te maken zou hebben nadat ik probeerde de binnentuin op te knappen nadat deze ooit verwoest was. Dus ik ben eigenlijk echt verbaasd waarom ik nu wel hier ben.” Rogier kijkt boos naar zijn vader, die rood wordt. Hij heeft eigenlijk wel wat uit te leggen.

Plotseling stapt Hero naar voren en neemt de microfoon.

“Je hebt gelijk dat ik je een uitleg verschuldigd ben,” begint Hero. “Maar eerst... ik weet niet waarom jij hier

bent, al heb ik zo'n vermoeden dat Madix hier wel iets vanaf weet. Ik kan je in elk geval vertellen waarom je het Huis niet kreeg en waarom ik niet wilde dat je de tuin in de Vossenburcht opknapte. Jouw moeder, Victoria, overleed kort na je geboorte. Ik kon je niet alleen opvoeden, dus besloot ik je naar een kostschool te sturen. Elke zomer kwam je thuis en ik probeerde je de liefde voor het Huis (zoals ik dat had) bij te brengen. Je hield toen al van planten en was geobsedeerd door de verwoeste tuin waarvan je zei dat er gevaarlijke planten in stonden. Ik wilde dat niet geloven, want voor mij was die tuin het enige dat Helga achter had gelaten. Een tuin die ze had helpen maken, maar ook heeft laten verwoesten. Toen wist ik uiteraard nog niet dat de Grimbergens zelf de tuin verwoest hadden. Ik besloot de tuin, de binnentuin, jij was toen vijftien, voorgoed te sluiten, in de hoop dat iedereen het zou vergeten. Ik probeerde het Huis levend te krijgen en met de komst van Herry, Harry en Hurry veranderde de sfeer in Huis ten goede. Via Vladimir had ik gehoord waar ze waren en ik kon niet wachten ze in Huis te nemen. Ik vertelde hen toen nog niet dat ze mijn zonen waren. Dat kon ook nog niet. Op de dag dat Hirry langskwam, sprak ik hem kort en hij liet me toen vlak voordat hij wegging weten dat hij een vriendin had. Ik hoopte dat ik het nog mee mocht maken dat hij ooit trouwde en toen besloot ik dat ik het Huis aan hem zou nalaten. Door mijn vooruitziende blik wist ik dat jij ooit zeven dochters zou krijgen Rogier, maar ik had iemand nodig die niets van de magie af wist. Die het Huis gewoon het Huis kon laten zijn, totdat Hyacynthia het op de juiste dag zou komen bewonen en dat Havin en Gregor

haar konden helpen met het huis. En zeg nu eerlijk Rogier, op planten na heb jij nooit interesse in het Huis getoond en dat was de reden dat ik het je niet gegeven heb.”

Rogier knikt naar zijn vader. Wat hij zegt klopt. Ondertussen is Madix naar voren gekomen en pakt de microfoon over van Hero. Hero loopt naar Rogier toe en geeft hem een omhelsing. Ze hebben nog een hoop te bespreken. Madix kijkt de zaal rond en dan naar Hero en Rogier.

“Het was inderdaad ik die Rogier hier heb laten komen. Net als dat ik ook degene was die al de Grimbergens in de Vossenburcht heb laten spoken. Nu zowel het Huis als de Vossenburcht veilig dienen te worden gesteld voor de plannen van Beatrice, hebben we alle hulp die we kunnen krijgen nodig. Het is mijn intentie om nog meer helpers te halen, maar dat zien jullie snel. Jouw plantenkennis gaat ons helpen Rogier, want we dienen, nu Helga ons tijdelijk even niet kan helpen, exact te weten te komen welke planten er in de eerst binnentuin ooit stonden. Het Huis en de Lirits kunnen ons helpen om dat te verwezenlijken. Je zei net, dat toen je verongelukte, je een paarse mist en een regenboog zag. Dat was waarschijnlijk het werk van Beatrice en het zal mij niets verbazen als ze ook verantwoordelijk is geweest voor de dood van de ouders van Havin. Gelukkig kon ze niet voorkomen dat Hyacynthia, Gregor en Havin hier kwamen wonen, en ze kon niet voorkomen dat Helga hier zou terugkeren. Helaas voor Helga en de vierling kwamen wij er te laat achter dat Helga goed was en dat mijn broer in de macht van Beatrice is gekomen. We gaan die vloek echt nog wel op heffen,

want ik weet hoe je van een Lirit weer een man maakt en dat hebben we nodig. Morgen wordt Morgie weer Marco en gaan we een manier vinden om de Grimbergens weer te ontstenen. Ik, als zoon van een magiër, die hetzelfde geleerd heeft als Beatrice, weet dat we haar met Marco aan onze zijde kunnen verslaan.” Madix kijkt trots de zaal in waar het verdacht stil is. Bij ieder ander betoog zijn de kinderen normaal gelijk enthousiast.

Joska en Nadiëh kijken elkaar aan en kijken de zaal rond. Iets klopt er niet aan dit verhaal. Joska steekt zijn hand op en Hero gebaart Joska naar voren te komen. Joska loopt op Madix af en wil zijn hand naar hem uitsteken als hij zo door Madix heen kan bewegen. Het lijkt wel of dit geen echt Lirit is, maar een soort projectie. Madix die hoopt dat niemand dit gezien heeft, springt van man weer terug naar kleine Lirit en vliegt weg. Joska kijkt bedenkelijk.

“Iets klopt er niet aan Madix,” zegt Joska. “Soms is hij er wel en soms niet. Hij lijkt wel een Sterrenlirit, maar soms is hij een soort projectie. Hij houdt nog iets voor ons verborgen.”

Gregor die zag dat Joska zijn hand door Madix heen kon steken knikt. Wat vertelt Madix hen nog niet? Vanuit de zaal klinkt er gefluister en iedereen vraagt zich toch wel af wat er toch gaat gebeuren en hoe ze de vloek gaan opheffen. Net als Joska weer wil gaan zitten, springt voorin de tv-zaal de camera van de Plattegrondkamer aan. Op het scherm zien ze Madix en hij vraagt hun aandacht.

“Je hebt gelijk Joska, om te denken dat ik iets verberg, en ik zal het jullie ooit uitleggen waarom ik soms echt en

soms een projectie ben. Laat Gregor nadenken over wat jullie gaan zien.”

Madix verandert in een lichtbolletje en verdwijnt in de *hartmeter* van de Plattegrondkamer. Er gaat een golf van ongeloof op in de zaal. Gregor kijkt vragend de anderen aan die hem allemaal aanstaren. Wat weet hij wat de anderen niet weten? Opeens gaat er bij hem een lichtje branden. Ooit heeft hij een smiley op een spiegel gezien die het Huis er neer zette. En dat hij ooit een lach hoorde in het huis. Glunderend staat Gregor op en rent naar de microfoon.

“Ik weet, het klinkt erg bizar,” zegt hij. “Ik denk dat Madix altijd al in het onderbewuste van het Huis gewoond heeft en dat de vloek hem nu bevrijd heeft. Ik weet niet of hij degene is waardoor het Huis leeft, maar hij heeft wel magie om dingen in werking te zetten.” Gregor kijkt de zaal aan.

Joska knikt, het klinkt inderdaad erg logisch, maar het verklaart nog steeds niet alles. Is Madix wel te vertrouwen? Alsof Gregor de gedachten van Joska lijkt te raden praat hij verder. “Ik denk dat Madix wel te vertrouwen is,” zegt hij. “Laten we er voorlopig maar vanuit gaan. Jullie dienen ook te weten dat Brammetje hem gewoon door het Huis laat gaan, en dat wil toch wat zeggen toch?”

“Wanneer gaan de jonge katjes van Brammetje eigenlijk weg?” vraagt Nadieh aan Tante. “Ze zijn allang acht weken oud en eigenlijk hebben we er niets meer over gehoord?”

Tante glimlacht en wijst naar de deur waar Brammetje met zijn zeven kids op een rij wacht. Vijf zwarte katjes en twee zwart met witte. De kinderen in de zaal kijken

verbaasd. Zeven kleintjes? Ze hebben ooit maar vijf namen bedacht toch? Brammetje begint te miauwen en aangezien Tante de enige is die Brammetje verstaat, loopt ze naar voren. Ze neemt de microfoon over van Gregor die net zo verbaasd kijkt als de rest van de zaal.

“Ik weet dat jullie verbaasd zijn over zeven katjes,” zegt Tante. “Maar als Bob goed nadenkt weet hij dat er op een gegeven moment acht kleine puntjes waren. Misha heeft zeven kittens gekregen, maar Bram wilde ons laten geloven dat er maar vijf waren. Dat hebben we later zo gelaten. Bram vertelde mij later dat het er zeven waren en dat de twee laatste er soms wel en soms niet zijn. Het zijn Liritkatten... We hebben ze de namen Yiny en Yany gegeven. Op hun buik hebben ze allebei het yin en yang-teken. Bram dacht dat het een teken zou zijn dat ze ooit het verschil tussen goed en kwaad zouden zijn. Bram heeft toen besloten dat hij al zijn zeven katjes wilde houden. Hij weet dat hij niet het eeuwige leven heeft en hoopt dat een van zijn kids de lijn zal kunnen voorzetten. Hij heeft besloten dat hij en Micha over een tijdje bij Cissy gaan wonen, omdat hij het echt veel te druk vindt hier in huis. Zijn oudste zoon Sunny wil dan wel zorgen dat de anderen hier en in de Vossenburcht goed kunnen helpen.”

Even is het stil in de zaal. Brammetje die niet meer hier in Huis zal wonen. Hoe vindt Tante dat? “Het is Brams keuze en ik snap dat wel,” zegt Tante. “Ik weet dat Sunny veel zal gaan leren van zijn voorouder Barrouche en dat Yiny en Yany nog een belangrijke rol gaan spelen, juist omdat ze Liritkatten zijn. Echt, het is goed kinderen. Ik vind het oké.” Tante knikt naar Brammetje die dan zijn kinderen